

ПО ІНШУ СТОРОНУ ВІД ВЛАДНОГО СТАТУСУ

Щоб розвіяти міфи про загальну зааганжованість та упередженість влади стосовно пересічних жителів, ми вирішили зробити серію репортажів про високопосадовців нашого району. Прості інтерв'ю, в яких державні службовці ділитимуться подробицями свого приватного життя. Не з метою популізму чи піару, а так, як є, враховуючи факти із реального життя.

З людиною, розповідь про яку йтиметься в статті, знайомі практично всі в Зарічненському районі. Хтось – особисто, хтось – заочно. Більшість знають його як керівника району. І, навіть, якщо ніколи не стрічались особисто, то ім'я, безперечно, десь миготіло перед очима, чи було на слуху. Зазвичай людей, яким, в міру своїх обо-

Але на посаду я був призначений в час, коли педагогам не виплачували заробітну плату по півроку. Маючи сім'ю, я не міг дозволити собі ходити на роботу і не забезпечувати родину. Почав шукати інші варіанти. І вихід сам знайшов мене. Мені запропонували посаду інспектора митниці - я погодився. Звідти бере свій початок мій статус державного службовця.

- Розкажіть про своє дитинство. Яким Ви були підлітком?

- Я народився дев'ятою дитиною в сім'ї. Мамі тоді було вже 47 років. Самі розумієте, родина багатодітна, тому всім доводилося працювати змалечку. Зараз згадую, то і корови доводилось пасти, і по крушину та чорниці їздив. Брався за

з дитинства.

- Особливого і нема чого розповісти. Мама була суворою і виховувала за загальноприйнятими правилами. В неї був кип'ятильник, яким вона могла добряче відшмагати. Пам'ятаю, кілька разів карали за те, що я, граючи в хокей, провалювався у воду і одразу не йшов додому, а далі продовжував грати. Мама переживала і сердилася, коли приходив додому увесь обмерзлий. Тоді й розігрівала мене спочатку кип'ятильником, а потім заганяла на піч.

- Маєте велику родину. Розкажіть про неї.

- Господарство тримаєте?

очима, чи було на слуху. Зазвичай людей, яким, в міру своїх обов'язків, доводиться бути публічними, справжніми та повсякденними, знає лише визначене коло осіб. І нерідко, крізь призму владного статусу, їх сприймають з пересторогою.

СЬОГОДНІ ЗНАЙОМИМОСЬ ІЗ ГОЛОВОЮ ЗАРІЧЕНСЬКОЇ РАЙОННОЇ ДЕРЖАВНОЇ АДМІНІСТРАЦІЇ АНАТОЛІЄМ ФЕДОРОВИЧЕМ СМАГЛЮКОМ.

Завчасно домовившись про зустріч, крокую до кабінету очільника району. Анатолій Федорович стрічає з посмішкою та вибаченнями за те, що термінові справи дещо його затримали. Без зайвого пафосу та прагматизму починає розповідь про себе.

- Ось бачите, який напружений графік маю. Я - абсолютно звичайна людина, якій, як і більшості з нас, катастрофічно не вистачає часу на все, чим хотілося б займатись. Дуже люблю риба-

крушину та чорниці їздив. Брався за

- **Маєте велику родину. Розкажіть про неї.**

- Так. Родина в нас велика. Самих тільки рідних близько 50 чоловік, а якщо із двоюрідними, то всі сто буде. Я дуже ними всіма пишаюся. Маю сім сестер і одного брата. Ми ніколи не сварилися, як би там не було і що там не було. Зрозуміло, що головним рушієм у відсутності конфліктів завжди була наша мама. На жаль, її не стало в минулому році. Наш рід в Дібрівську всі знають і поважають. Сім'я моя - це дружина Наталія, з якою в шлюбі вже понад 25 років, та дві улюблені доньки. Вони - моя гордість, надія та опора.

- **Господарство тримаєте?**

- Зізнаюсь чесно, зараз, крім киці та курей, нічого не тримаємо. Брак часу. Але в нас є сад, город, невеличка теплиця. Працюємо там всією сім'єю.

- **Яку домашню роботу виконуєте? Борщ, наприклад, вмієте варити?**

- Борщ? Не пробував варити, але, думаю, справився б, якби довелося. Проте готую різні супи. Мої дівчата кажуть, що я дуже смачно куховарю. Коли приходять в гості друзі, то бограч можу приготувати. Шашлик - зрозуміло. Не скажу, що я великий кулінар, але якщо потрібно, то проблем з цим немає..

- **Напевно, багато маєте друзів?**

- Так. Багато. Ми стараємось якомога більше спілкуватись. Маємо вже десятирічну традицію кожного дня збиратись на ранкову каву. Добре знаю, що ставлення до цього неоднозначне. Але за ці короткі 10-15 хвилин ми спілкуємось, ділимося новинами, пробле-

Самма... дуже люблю рибалити та ходити на полювання. Та на це не знаходжу вільних днів. В робочі дні на роботі, субота – часто відрядження в область. У неділю нерідко проводяться різні районні змагання, на яких треба бути присутнім. На мій превеликий жаль, фізично не маю часу навіть до храму ходити на служіння.

- Скільки років Ви вже на державній службі?

- Вже більше двадцяти років. Тільки півроку свого трудового життя я працював на посаді вчителя історії та правознавства Прикладницької школи. Дуже чудові були часи. Мені хотілося бути педагогом і вчити дітей історії. Розказувати цікаві факти і не тільки ті, які були в підручнику. Пишаюсь тим, що за такий короткий час я зміг заслужити повагу вчителів та учнів. Я щиро люблю історію і може тому так хотілося бути вчителем.

все, де можна було заробити. Як тільки нам усім виповнювалося по чотирнадцять років, ми ішли працювати на тік. І це було абсолютно нормальним явищем. Ще з дитинства я «хворію» спортом. Малим почав ходити в спортзал і проводити там багато часу. Ще відвідував туристичний гурток. Навіть друге місце наша команда зайняла на змаганнях в області з геології та туризму. Ще маю в біографії перемогу у Всеукраїнській олімпіаді з історії і пишаюсь нею.

- Були випадки покарання в школі? Може, палили цигарки за підсобним приміщенням, як прийнято?

- Ні. Я намагався бути спокійним і зразковим. Про цигарки – кілька разів пробував і кожного разу розумів, що то не моє і не варто таким займатись.

- Поділіться цікавою історією

мось, ділимося новинами, проблемами. Допомогаємо одне одному. Я не бачу в цьому нічого кримінального.

- На що Вам хотілося б мати більше часу?

- Однозначно - на сім'ю. Починаючи зі служби на митниці, я відчуваю, що у великому боргу перед своїми дітьми за недостатню кількість уваги. За час, коли вони підростали, я дуже мало їх бачив і спілкувався з ними.

Абсолютно проста, невимушена атмосфера спілкування. Без упереджень, зверхності чи гордовитості. Людина, яка у вільний від обов'язків керівництва час, приділяє увагу адекватним та загальноприйнятим цінностям. Поважає свою родину та друзів. Такі враження залишило у мене знайомство з головним представником влади нашого району.

Спілкувалась Ірина УЛІТКО